Alegeri parlamentare

- Situaţia candidaţilor noştri nu este prea roză! Dacă nu facem nimic vor pierde alegerile.
- Ştim toate astea, dar ce putem face?
- Pentru asta ne-am adunat aici, ca să decidem asta. Adică ce să facem mai departe.
- Nu putem face nimic, mai este prea puţin timp.

Capetele celor trei aproape se atingeau în lumina palidă a lumânărilor răspândite aleator prin jurul lor, lumina tremurătoare a celei din mijlocul lor părea oricând gata să se stingă ori de câte ori vorbeau mai tare. Umbrele jucau pe pereţii încăperii de fiecare dată când se agitau surescitaţi, şi se agitau constant creând valuri de lumină prin semiobscuritatea din încăpere.

- Mâine este ultima zi a campaniei electorale şi încă nu avem nimic stabilit pentru a contracara avantajul adversarilor noştri, remarcă unul.
- Nu mai repeta lucruri pe care le ştim deja, i-o reteză altul. Dacă nu ai de spus nimic nou ar fi mai bine să taci.
- Nu vă mai certaţi, încercă să-l tempereze al Treilea, este cel mai prost moment. Trebuie să analizăm informaţiile pe care ni le-au pus la dispoziţie sistemele de Inteligenţă Artificială şi estimările pe care ni le-au furnizat ele privind rezultatul viitoarelor alegeri planetare.
- Dar le-am văzut deja: vom pierde, concluzionă Primul.
- Hm! făcu al Doilea gata să se ia din nou la harţă însă se răzgândi sub privirile autoritare ale celorlalţi doi.
- Corect, spuse al Treilea. Dar de ce? Ce i-a făcut pe alegători să se decidă în favoarea celorlalţi? Promisiunea unui viitor mai bun şi a unui trai îmbelşugat?
- Nu cred, răspunse primul după câteva momente aplecat deasupra unui teanc voluminos de hârtii. Acelaşi lucru îl promitem şi noi după fiecare dezastru devastator, şi încă cu programe de reconstrucţie mult mai bine puse la punct.
- Tratament echitabil tuturor speciilor din federaţie?

Al Doilea şi al Treilea au început să râdă, iar Primul se încruntă de parcă l-ar fi insultat.

- Dar aşa ceva este imposibil, spuse al Doilea. Toţi am promis asta, dar nimeni nu ne crede. Este unul dintre lucruri pe care le repetăm mereu de vreo două sute de ani, la fiecare alegere pentru Parlamentul Unit al Federaţiei, şi o facem tocmai pentru nu s-a întâmplat nimic în acest sens în toată perioada asta.
- Accesul liber la informaţii?
- Există deja, sosi răspunsul după întârzierea de rigoare dată de verificarea hârtiilor din teancul cel gros. Îl controlăm în cea mai mare măsură prin eliminarea informaţiilor pe care nu dorim să se afle, dar s-a implementat cu succes peste tot.
- Atunci, ce-a mai rămas de verificat?
- Să fie oare vreun paragraf obscur din programul celorlalţi?
- Despre care să nu fi aflat noi?! Imposibil! protestă al Doilea. Chiar eu am verificat totul în detaliu şi nu am găsit nimic suspect de menţionat.
- Pe străzi ce se vorbeşte? întrebă tot Primul. Poate au aflat ei câte ceva, sugeră el.
- Nu se ştie mare lucru, îi răspunse al Treilea, atât doar că sunt mai multe zvonuri care au atras pe toată lumea de partea Celorlalţi, iar vorbitorul aproape scuipă acest ultim cuvânt prin dispreţul cu care l-a strecurat printre dinţi, cum că ei vor acorda alegătorilor facilităţi nemaiîntâlnite până acum.
- Ce anume? se arătă al Doilea foarte curios.
- Nu am aflat, nici nu cred că există aşa ceva. E numai un zvon fără fundament.
- Dar dacă nu este?
- Oricum am pus-o. Asta dacă nu găsim o soluţie până la dimineaţă.
- Sugestia mea este să cercetăm în detaliu toate rapoartele, şi din nou programul electoral al Celorlalţi pentru a şti cum să acţionăm.

Şi Primul, şi al Doilea, îl priviră pe al Treilea cu superioritatea celor care au auzit cea mai mare tâmpenie din partea cuiva pe care îl considerau până un pic mai devreme drept un egal.

- Ce-avem de pierdut? insistă însă acesta foarte calm, fără să le ia în considerare reacţia – ba chiar întorcând-o ca pe refracţia unei oglinde. Oricum nu avem nimic mai bun de făcut. Ce le veţi spune candidaţilor noştri mâine – că ne-a fost prea lene ca să facem o ultimă încercare? Personal prefer să pierd cu demnitate şi să ştiu că am făcut tot ce am putut decât să le spun asta.
- Totuşi este un volum imens de lucru, nu cred că avem suficient timp să terminăm…, încercă al Doilea să protesteze.
- Ei, şi? Ce-i cu asta?

Într-un final ceilalţi doi acceptară, şi s-au pus pe treabă fără prea multă tragere de inimă.

- Ce înseamnă “energie electrică”? întrebă la un moment dat al Treilea.

- Unde ai găsit aşa ceva? tresări al Doilea.

- Chiar în programul Celorlalţi, spuse al Treilea. E într-adevăr într-un paragraf obscur, uite şi nota ta de subsol prin care ţi-ai adus singur aminte că trebuie să o cauţi în dicţionar.

- Nu am găsit-o, se scuză al Doilea. Apoi am uitat de ea.

- Totuşi, ce-i "energia electrică"? insistă al Treilea.

- Nici în dicţionarul ăsta nu apare, spuse Primul studiindu-şi dicţionarul de buzunar. Şi dacă îmi amintesc bine, nici nu vom găsi acest termen în dicţionarele noastre.

- De ce?

- Este un termen specific al speciei dominante de dinaintea Federaţiei, singura pe vremea aceea. Mă refer la oameni. Pe vremea aceea energia electrică era distribuită tuturor, era un lucru esenţial.

- Dar nu au dispărut?!

- Ba da. Se pare că Ceilalţi au avut acces la arhivele lor.

- Şi noi putem face asta, rânji Primul. Le putem promite şi noi o mulţime de lucruri, ca de exemplu televizoare şi computere. Le putem face accesibile tuturor.

- Ce-s alea?

- N-am idee, dar nu cumva sunt tocmai acele obiecte care le-au adus distrugerea speciei care le-a creat?

- Ba da, dar noi nu suntem suficient de proşti să le introducem din nou pe piaţă… chiar dacă, cumva, am reuşi să le reproducem.

- Te ocupi atunci de pregătirea discursului? întrebă al Doilea.

- Da, nu vă faceţi probleme. De data asta vom câştiga, sunt sigur.

- Dar data viitoare, nu va trebui să găsim ceva nou?

- Nu neaparat, putem menţine această promisiune şi să adăugăm mereu termeni noi dezgropaţi din arhive.

Foarte mulţumiţi de decizia luată, cele trei maimuţe antropoide îşi fluturară cozile în semn de salut şi se ridicară de la masă. În urma lor, la ceva timp după ce s-au pierdut în întunericul junglei cu cerul plin de stele şi a câtorva scame de nori, lumânările uitate aprinse în cocioaba de paie care le-a servit drept loc de întâlnire s-au stins una câte una fără să stârnească vreun incendiu care să transforme în cenuşă câte jumătate de continent în numai câteva zile. De data asta.

Dan-Marius
1 august 2004